

บทที่ 2

ประวัติชีวิตและผลงานของ ผศ. ปกรณ์ รอดช้างเผื่อน

เมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2547 ผู้วิจัยได้นัดกับ ผศ. ปกรณ์ รอดช้างเผื่อน เพื่อขออนุญาตสัมภาษณ์เกี่ยวกับประวัติชีวิตและผลงานของท่าน หลังจากเลิกการสอนนิสิตแล้ว ที่ลานหน้าตึกบรม (ตึกบรมราชกุมารี) เมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2547 ได้ร่วมจามจูนี่ลมพัดเย็นสบาย ผศ. ปกรณ์ รอดช้างเผื่อนกรุณามานั่งคอยตามเวลาที่นัดหมายกับผู้วิจัย คือ 16.00 น.

การสนทนาซักถามได้เริ่มขึ้นหลังจากที่ผู้วิจัย ได้ขออนุญาตทำการบันทึกเสียงการสนทนาเกี่ยวกับ “อดีตส่วนตัวเองถึงปัจจุบัน ของท่าน ผศ. ปกรณ์ เล่าเรื่องชีวิตในภูมิหลังได้สนุกสนานเป็นกันเอง ชีวิตที่เต็มไปด้วยเรื่องตื่นเต้น และ น่าประทับใจ ว่า

“ ผมเป็นลูกคนสุดท้ายของแม่ มีพี่น้อง 5 คน สลับกัน เป็นผู้ชาย แล้วก็เป็นผู้หญิง แล้วก็ผู้ชาย สลับกับผู้หญิงอีก สุดท้ายเป็นชายคือผม พ่อผมชื่อ พ่อเชย แม่ชื่อ แม่เต็ม ผมเกิดวันที่ 3 เมษายน พ.ศ. 2494 ปีเถาะ ที่บ้านฝั่งพระนคร ริมคลองบางเขน คลองที่กั้นเขตระหว่างกรุงเทพฯกับจังหวัดนนทบุรี ทำให้ดูเหมือนผมเป็นคนต่างจังหวัด เพราะบ้านผมอยู่จังหวัดนนทบุรี ความจริงมันเป็นเพียงแค่เขตติดต่อเท่านั้นเอง พี่ๆผม ปัจจุบันนี้เขาก็ทำงานรับราชการเป็นส่วนใหญ่ ก็มีพี่พูน (นายสมพูน รอดช้างเผื่อน) เป็นพี่ชายคนโต แล้วก็พี่ปู๊ (นาง บำเพ็ญ วรภัย) เป็นพี่สาวคนรองลงมา ต่อมาก็พี่ธง (นายธงชัย รอดช้างเผื่อน) ซึ่งพี่ชายผมคนนี้เป็นคนเดียวที่ประกอบอาชีพส่วนตัว นอกนั้นก็รับราชการทั้งหมด ต่อมาก็เป็นพี่แป๊ะ (นางธัญลักษณ์ โลชะวัฒนานนท์) พี่สาวคนก่อนผมนั่นเอง ” ชีวิตครอบครัวของ ผศ. ปกรณ์ เป็นครอบครัวที่อบอุ่น มีวิถีชีวิตเรียบง่าย บิคามารดาเป็นชาวสวน ผศ. ปกรณ์เล่าถึงเรื่องสวนว่า “ พ่อแม่ผมทำสวนทุเรียนเป็นสิบๆไร่ ตอนหลังขายทิ้งเพราะโรงงานไฟฟ้าอันฮิมมาตั้ง ทำให้ทุเรียนตายหมดเนื่องจากยุคนั้น โรงงานไฟฟ้าอันฮิม ใช้ถ่านหินเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้าทำให้เกิดเขม่าปลิวลอยข้ามแม่น้ำเจ้าพระยามาลงที่สวนทุเรียนของเรา ทำให้ทุเรียนเฉาตายเป็นจำนวนมาก ทำให้พ่อต้องตัดสินใจขายสวน หลังจากขายสวนแล้ว พ่อจึงมาซื้อที่ใหม่ในจังหวัดนนทบุรี ซึ่งเป็นบ้านที่ผมในปัจจุบันนี้นั่นแหละ ”

ผศ. ปกรณ์ คุยพลางหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ผู้วิจัยจึงได้ซักถามต่อถึงชีวิตในวัยเด็กและชีวิตในวัยเรียน ตลอดจนการศึกษาคนตรีไทย ซึ่ง ผศ. ปกรณ์ กล่าวว่า “ชีวิตวัยเด็กนะเหรอ โอ๊ย...ผมชนมาก ที่บ้านเขาเรียกชื่อเล่นผมว่า “ปู๊” ผมไม่ค่อยได้ไปโรงเรียนหรอกนะ เพราะป่วยบ่อยมาก เนื่องจากผมเป็นโรคประหลาดนะ คือ ผมจะเป็นฝีครั้งละหลายๆเม็ด มันเริ่มขึ้นจากที่น่องทั้ง 2 ขาก่อน แล้วพอมันหายจากจุดนี้ มันก็ย้ายขึ้นมาเป็นที่ขา พอหายก็ย้ายขึ้นไปทีหลัง จนสุดท้ายไปเป็นที่หัว” ผศ. ปกรณ์ เล่าไปพร้อมกับทำท่าชี้ส่วนต่างๆที่เป็นฝีด้วยสีหน้าสงสัยในอาการของโรคประหลาดดังกล่าว แล้วกล่าวต่อว่า “พอขึ้นถึงหัวแล้วมันก็หายไปจากชีวิตผมเลย ไม่เป็นอีกเลย สาเหตุนั้นจึงทำให้ไม่ค่อยได้ไปโรงเรียน พ่อ

แม่ผมดูแลเอาใจใส่ผมอย่างดีนะ ผมไม่ใช่เด็กข้างถนน พอไปโรงเรียนอีกที ก็อีกไม่กี่วันก็จะสอบ ผมก็ขยันอ่านหนังสือกลัวสอบไม่ผ่าน พอสอบไล่เสร็จ วันประกาศผลสอบ ครูประกาศว่า ผมสอบผ่านหมด ผมดีใจมาก จนได้แผลเป็นมาหนึ่งแผล นี่ไง เห็นไหม” ศศ.ปกรณ์ พุดพลางยกมือซ้ายชี้ไปที่บริเวณหน้าผากด้านซ้ายให้ผู้วิจัยคร่ำครวญของแผลเป็นที่ปรากฏอยู่เป็นหลักฐาน พร้อมกับพูดขึ้นว่า “เนี่ยอายุ 50 ปีแล้วรอยแผลเป็นยังอยู่เลยเธอ เรื่องมันเป็นอย่างนี้ผมจะเล่าให้ฟัง วันสอบนะ ผมคิดว่ายังไงก็สอบตกแน่ๆ เพราะไม่ได้ไปเรียน พอวันประกาศผลสอบ ครูประกาศว่าผมสอบผ่าน ต่างคนต่างดีใจ เพื่อนผมมันดีใจมาก มันทำยังงี้รู้ไหม มันช่วยกันยกขาผมคนละข้างให้ลอยขึ้นไป ผมไม่ทันตั้งตัวก็เลยหัวคว่ำผาดพื้นหน้าห้องเรียน คอหน้าครูประจำชั้น ซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะครูนั่นแหละ เลือดกระจาย หัวแตก จึงได้แผลเป็นมานี้ไง” ศศ.ปกรณ์ยังเล่าถึงชีวิตที่น่าประทับใจในวัยเด็กเกี่ยวกับดนตรีว่า “ตอนอยู่ที่โรงเรียนวัดปากน้ำ ที่เมืองนนท์ตอนนั้น ครูเห็น “แวน” ของผม จับผมตีกลองเด็ก (กลองแตร็ก หรือ Snair drum) ในสมัยนั้น ถือว่า “เท่ห้” สุดๆ โรงเรียนไหนมีกลองเนี่ย ถือว่าเยี่ยม เพราะใช้เงินขบวนพาเหรด แท้เทียน ร้องเพลงชาติ บวชนาค ฯลฯ ผมก็ได้เป็นนักดนตรีประจำโรงเรียน แล้วผมก็ยัง เป็นเด็กที่ร้องเพลงดี ครูเห็นว่าผมเป็นเด็กจังหวะดี เสียงดี ผมประกวดร้องเพลงได้ที่ 1 ด้วย

ซึ่งตอนนั้นผมอายุราวๆ 8-9 ขวบ พี่สาวผม พี่ก็อายุประมาณ 18-19 ปีเห็นจะได้ ตอนนั้นพี่ไปเขาเรียนที่เพาะช่าง แล้วอยู่ชมรมดนตรีไทย ที่โรงเรียนเพาะช่างนั่นแหละ ก็ได้ไปเรียนชอู้กับพระยาภูมิ เขาเรียนเสร็จก็กลับมาซ้อมที่บ้าน พ่อซื้อชอู้ให้คันหนึ่ง เขามีโน้ตทางแล้วก็สีไปตาม โน้ต เป็นโน้ตตัวเลข สีเพลงแขกกลุติต เพลงเป๊าะ พอได้ยินพี่สาวสีชอู้ ผมก็นึกสนใจว่า “เอ๊ะ... เล่นอย่างงี้นะ” ก็เลยขอโน้ตมาทางแล้วสี พี่สาวก็สอนให้บอกวิธีการอ่านโน้ตให้ว่า เลข 0 ไม่ต้องกด ถ้าเป็นเลข 1 ก็กดนิ้วชี้ ใช้ชอู้คันเดียวกับพี่สาวนั่นแหละฝึก เท่านั้น ผมเป็นเลข วันอื่นที่พี่ผมไม่อยู่เขาไปโรงเรียน ผมก็เอาชอูมาสีเองเลย เอาโน้ตมาทางแล้วสีเองเลย โน้ตโบราณจะ โน้ตตัวเลข ผมถึงได้ถนัด โน้ตตัวเลข ที่แปลกก็คือ พี่สาวผมกลับมา เขาเห็นผมสีได้โดยไม่เพี้ยนเสียงเขาก็แปลกใจ ก็คงเป็นพรสวรรค์ เพราะลุงผมคือ “หมื่นภิรมย์ เร้าใจ” เป็นลุงทางแม่ คามที่แม่บอกว่า คามศักดิ์แล้วเป็นลุง ซึ่งเป็นมีระยะเวลาคุ้มของกรมศิลปากรยุคโน้น คือ กรมมหรสพ ซึ่งตอนหลัง โคนบังคับให้ไปเรียนดนตรีสากลในสมัยพระเจนดุริยางค์ สมัยจอมพล ป.พิบูลสงคราม นักดนตรีไทยต้องไปเรียนดนตรีสากล เขาก็เลยเลือกเรียนไวโอลิน บ้านลุงอยู่ติดกันกับบ้านผมเลย พ่อแก่ได้ยิน เสียงชอู้ผม ซึ่งตอนนั้นแกอายุประมาณ 70 ปี เลิกเล่นดนตรีแล้ว ก็บอกว่า “ไอ้ปู้ (ชื่อเล่นของผม) มันมีพรสวรรค์ทางนี้ละ พี่สาวมันไม่อยู่ มันสีชอู้เองได้โดยไม่เพี้ยนเลย ที่มันใจว่าเสียงไม่เพี้ยนก็เพราะลุงพูดให้ฟัง พอรู้ว่าวิทยาลัยนาฏศิลป์จะเปิด ลุงก็พูดว่า เรียนที่เนี่ย (วิทยาลัยนาฏศิลป์) ดี ถ้าฝีมือดีก็ได้ไปต่างประเทศด้วย ยังได้ข้อมูลเพิ่มอีกว่าเรียนแล้วไม่ตกงาน มีรายได้ดีด้วย ตอนนั้นผมดีใจมาก ก็มุ่งมั่นที่จะเข้าวิทยาลัยนาฏศิลป์ให้ได้ พ่อผมมีพรพรบุรุษ เป็นนักดนตรีซึ่งหายไปในช่วงของพ่อผม แต่เดิมนั้นมีเชื้อสายอยู่ พ่อจบป.4 อายุ 10 ขวบก็มาสอบเรียนต่อม.1 ที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ ด้วยความสนับสนุนเห็นดีของทุกคนในครอบครัว สมัยนั้นจบภาคบังคับแค่ป.4 แล้วก็ต่อม.1 – ม.8 แล้วถึงจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย ตอนไปสอบผมก็สีชอู้ เพลงเป๊าะ

สอบโดยไม่ต้องดูไม้คณนะ ดูเพียงผืนๆ เท่านั้น สอบกับครูทองดี สุจริตกุล ผู้วิจัยซักถามถึงเรื่องที่เคยอ่านจากงานวิจัยมาพบว่า ศ.ปกรณ เข้าห้องเรียนผิคน เรื่องนี้ ศ.ปกรณ ได้ชี้แจงว่า “ ตอนเรียนในสมัยนั้น เขาแยกกันเรียนผู้หญิงเรียนเครื่องสาย ผู้ชายเรียนปี่พาทย์ เป็นธรรมเนียมเลย แต่ผมเนี่ยเป็นผู้ชายคนแรกที่เรียนเครื่องสายของวิทยาลัยนาฏศิลป์ พอครูเรียกเข้าแถว ให้พวกผู้ชายเข้าแถวหนึ่ง ผู้หญิงเข้าแถวหนึ่ง ผมเป็นผู้ชายนี้ ผมก็ไปเข้าแถวผู้ชาย ครูก็บอกว่า พวกผู้ชายไปโน้น ไปเรียนเขี้ยว เรือนเขี้ยวคือ เรือนที่เรียนปี่พาทย์ ในสมัยนั้น เดิมที่เรือนนี้อยู่ข้างพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ปัจจุบันได้จำลองเรือนนี้มาเป็นที่ทำการของผู้อำนวยการกอง ตั้งอยู่ที่ตรงหน้าโบสถ์วังหน้า

ผมเข้าไปที่เรือนเขี้ยว ครูก็ถามว่าจะเรียนอะไร ผมไม่รู้เรื่องเห็นเพื่อนๆเขาเรียนกัน ผมก็เลยเข้าไปที่ห้องบอกกับครูว่าจะเรียนอันนี้ ปี่พาทย์เขาก็ต้องเริ่มต้นที่ห้องก่อน ครูบางหลวงสุนทรก็เลยจับมือผมให้ผมดีดสารการ ผมเข้าห้องผิคนไปเรียนห้องอยู่เนี่ย ปีหนึ่ง ทางเครื่องสายก็สงสัยว่า เด็กหายไปคนหนึ่งมีแต่ชื่อ ไม่มีตัวเด็ก ทางปี่พาทย์ก็แปลกใจ ทำไมไม่มีเด็กเกินมาคนหนึ่งไม่มีชื่อ นี่คือการเรียนการสอนในสมัยนั้น พอเช็คชื่อแล้วก็รู้ว่าผิคนผิคนตัว ตอนนั้นผมยังดีดสารการไม่จบเลย เป็นเด็กอ่อนปี่พาทย์ไม่มีพื้นเลย คนอื่นเขามีพื้นกันมาจากบ้าน แต่ผม

ไม่มีพื้นเลย ครูบาง แกกึ่งง แปลกใจ ต่อเพลงทีไรก็ไม่ทันเพื่อนๆ พอไม่ทันผมก็ชนแล้วทีนี้ ไม่ตั้งใจเรียน หนีไปคิดลูกหินเล่นชะเลย สมัยนั้นครูไม่ดุ ใจดี ผมก็หนีบ้างตามประสาเด็ก เพราะเรียนแล้วไม่สนุก จนกระทั่งจะกรอกคะแนนแล้ว จึงได้เริ่มสงสัยว่าเด็กปกรณนี่คืออะไรกันแน่”

ศ.ปกรณ เล่าเรื่องต่อด้วยน้ำเสียงที่สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกที่คิดถึงเวลาหนึ่งปีในเรือนเขี้ยวได้อย่างชัดเจนว่า “1 ปีเต็มที่ผมอยู่เรือนเขี้ยวที่รู้สึกว่าคุณเองคือยกว่าเขาตลอดเวลา ก็ได้เรียนรู้ปี่พาทย์อยู่บ้างแต่น้อยกว่าเพื่อน เพราะอ่อนมาก พอเช็คคะแนน แล้วจึงได้รู้ว่า เด็กเครื่องสายหาย เด็กปี่พาทย์เกิน ทำที่สุดท้ายก็เรียกตัวผมกลับมา พอมาเรียนเครื่องสายครูทองดีก็ให้ผมเรียนจะเข้ พอคิดตัวเองก็คิดว่า ซอผมก็เป็นแล้วนี่ จะเรียนทำไม จะเข้ยังไม่เป็น เรียนจะเข้เนี่ยแหละ ก็เลยเลือกจะเข้ ครูทองดีก็เห็นด้วยว่า เออ... ผู้ชายคิดจะเข้ดี มีกำลังดี” ศ.ปกรณ พูดยกกับผู้วิจัยอย่างภาคภูมิใจว่า

“ เธอรู้ไหม ในอดีตไม่มีผู้ชายในแผนกเครื่องสายวิทยาลัยนาฏศิลป์ ผมจึงเป็นผู้ชายคนแรกในวงเครื่องสาย แล้วก็เป็นผู้ชายคนแรกที่คิดจะเข้ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ พอกลับมาเรียนเครื่องสายเท่านั้นแหละ รู้สึกว่าใช่เลย นี่เป็นทางของเรา นี่เป็นตัวเรา แต่ผม 1 ปีเต็มเขี้ยวขณะที่ไปหลงทางอยู่ ตอนนั้นพอกลับมาบ้านเล่าเรื่องให้พ่อกับแม่ฟังว่าไปเรียนจะเข้มา ชอบมาก ตื่นเต้นดีใจมาก ต่างกับเมื่อตอนเรียนซอ พ่อแม่ก็เลยชื่อจะเข้มาให้ตัวหนึ่ง ด้วยสำนึกว่าเราไม่ทันเพื่อนๆก็เลยขยัน ผมลุกขึ้นไล่จะเข้ตั้งแต่ตีห้าถึงหกโมงเช้า เด็กคนอื่นนอนอืด ผมลุกขึ้นไล่จะเข้ทุกวัน พ่อแม่เห็นว่าเอาจริง แม่ผมเอาน้ำข้าวให้หมวดมือ สมัยนั้น ไม่มีหมอนึ่งแบบปัจจุบัน หุงข้าวแล้วเทน้ำข้าวเอาไม้ขัดฝาแล้วเทน้ำข้าวออก แม่ผมก็เอามาเทใส่จาน พออุ่นๆให้ผมหมวดมือกับน้ำข้าว มือผมจึงน้มป้อยเลขจนกระทั่งทุกวันนี้” ศ.ปกรณ พูดยกวางยื่นมือมาให้ดูว่า ปัจจุบันก็ยังน้มอยู่ พร้อมกับพูดยธิบายต่อว่า “ผู้หญิงที่ไหนจับมือยังบอกว่า อู้ซู้ มือนี้มันจ้ง ผมไม่ได้ทำงานหนัก พ่อแม่ไม่ให้ทำงานหนัก คอยประคบประหงมให้นวดน้ำข้าว

ผมคิดจะเข้าปีเดียว ผมไล่ทันเพื่อนๆหมด พอขึ้นปี 2 ก็มักจะต่อเพลงให้เพื่อนแล้ว เพราะต่อเพลงได้เร็ว เป็ปีเดียวจบเพลงแล้ว ผมก็หันจะเข้าไปต่อให้เพื่อนๆ ทำอย่างนี้มาตั้งแต่เด็ก เป็นคนโปรดของครูทองดี เลย พ่อหลวงไพเราะ (หลวงไพเราะเสียงซอ) ก็มานั่งสีซอต่อให้เพื่อนๆ ผมก็นั่งขโมยมาหมดแหละ สีอย่างไร เพราะผมมีพื้นซออยู่ ดอนนั้นผมรุ่งเรื่องมาก พอถึงชั้นม.5 , ม.6 ได้เพื่อนชายมาเพิ่มอีก 2 คน คือ จีรพล เพชรสม และ เซวงศักดิ์ โพรธสมบัติ มาจากภาคใต้ มาเข้าม.4 ซึ่งสมัยนั้นนาฏศิลป์เริ่มเปิดหลักสูตรใหม่ ไม่เข้าป.4 หรือ ม.1 ก็ได้มาเข้าม.4 ก็ได้ เพราะเปลี่ยนระบบการศึกษาใหม่ สี่ปีผ่านมา ผมเป็นผู้ชายคนเดียว พอมาปีที่ 4 มีเพื่อน 2 คนนั้นมาได้คู่เลย เป็นซอด้วง ซออยู่และจะเข้ที่นี้เล่นกัน “จัดมาก” พอ ม.6 เนี่ยใครๆก็เรียกว่า สามทหารเสือ ผมเล่นขนาดพ่อหลวงไพเราะเสียงซอ ครูละเมียด ไปงานไหนก็ให้ผมไปงานด้วยตั้งแต่เด็ก เนี่ยเป็นเหตุที่ผมได้ประสบการณ์จากครูบาอาจารย์มาก ในวงการทั้งหลายก็รู้จักผมหมด”

ความประทับใจของผศ.ปกรณ ยังไม่หมดเพียงเท่านั้น ท่านยังเล่าต่ออีกว่า “ผมมีงานเยอะสมัยเรียน ปกติจะมีคำสั่งจากทางราชการให้ไปต่างจังหวัดบ้าง ไปอัสสัมชัญวิทยุบ้าง ออกทีวีบ้างหรือ บรรเลงรับแขกต่างประเทศบ้าง งานเยอะมากมาตั้งแต่เด็ก ทำให้ไม่ค่อยได้เรียนหนังสือ แต่ไม่เคยสอบตกซ้ำชั้น ยิ่งกว่านั้น บางครั้งผมยังเป็นคนที่กวโนทสะครู เพราะเป็นวัยรุ่นต้องยอมรับ วันนั้นผมโตขึ้น ผมก็รู้แล้วว่ามันไม่ดี ผมถูกคัดตัวไป ถ่ายหนังที่มาเลเซีย พร้อมกับเพื่อนๆ คือ จีรพล กับเซวงศักดิ์ มีคำสั่งจากอริบดี กรมศิลปากร(ธนิต อยู่โพธิ์) ไปกับรุ่นพี่ๆ ตั้งแต่ยังมุ่งทางเก่งกาจชั้น ชั้นม.6 ไปถ่ายหนังที่โรงถ่ายหนังสิงคโปร์ กับรุ่นครูป๊อง (ศิลป์ トラโมท) และครูผู้ใหญ่อีกหลายคน เช่นพวกเขาแก่กว่าผมทั้งนั้น มีผมเป็นเด็กไป 3 คน แสดงหนังเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของประเทศมาเลเซีย เราไปเล่นดนตรีโบราณคดี ผมได้ถูกคัดตัวให้เป็นผู้บรรเลงดนตรีของชุดโบราณคดี 5 ชุด ซึ่งอริบดีธนิต อยู่โพธิ์ สร้างให้อาจารย์มนตรี トラโมทเป็นผู้ประพันธ์ทำนองเพลงและให้ผม เป็นผู้บรรเลงดนตรีเพลงชุดโบราณคดีนั้นแหละ สมัยนั้นผมต้องเล่นโรงละครตั้งแต่วันศุกร์เย็น รอบทุ่มนึง เสาร์อาทิตย์ 3 รอบ รอบสิบโมงเช้า (10.00 น) รอบบ่ายสองโมง(14.00 น) แล้วก็รอบทุ่มนึง เล่นอยู่อย่างนี้ 3 เดือน ในขณะที่เด็กคนอื่นเรียนหนังสือ พอเลิกกว่าจะกลับถึงบ้านก็เกือบสองยาม วันอาทิตย์ วันจันทร์ผมก็ต้องมาเรียนหนังสือ ผมก็เลยเรียนมั่ง ไม่เรียนมั่ง ตอนที่ไปมาเลเซียที่ไปติดกระชับปีเพลงศรีวิชัย ประกอบรำ เป็นเด็กที่ไปต่างประเทศตั้งแต่เด็ก เรียนคีตกระชับปีกับครูกลม เกตุสิริ คิดพินน้ำเต้า เพลงลพบุรี จากครูกลม เกตุสิริสอนให้ ในการบรรเลงเพลงโบราณคดีทั้ง 5 ชุดครั้งนั้น อาจารย์มนตรี เป็นผู้มอบหมายให้ผมเป็นผู้บรรเลง เครื่องดนตรีประเภทตีทั้งหมด ดังนี้

ชุดทวารวดีให้ผมเล่น	พิณ 5 สาย
ชุดศรีวิชัยให้ผมเล่น	กระชับปี
ชุดลพบุรีให้ผมเล่น	พิณ 5 สาย
ชุดเชียงแสนให้ผมเล่น	ซิ่ง
ชุดสุโขทัยให้ผมเล่น	กระชับปี

อาจารย์มนตรี เห็นว่าผมน่าจะเข็อยู่แล้วก็ได้ให้ลองดูกระจับปี่ซึ่งพอจับปี่ก็คิดได้เลย เพราะผม สีซอได้ กระจับปี่ก็เป็นซอกับจะเข้มารวมกันนั่นเอง 5 นาที ผมคิดเป็นเพลงเลย ตอนหลังก็ส่งผมไป เรียน “หลัก” การตีคกระจับปี่กับครูกลมว่า กระจับปี่มีการเดินสำนวนกลอน เดินทำนองกลอนอย่างไร เดินนิ้วอย่างไร ต่างกับจะเข้และซออย่างไร ครูกลม เกตุศิริ เป็นคนอุปถัมภ์ รัชการที่จังหวัดสุรินทร์ เจอคน เขมรเขาคิดกระจับปี่ คิดพินน้ำเต้า แก่ก็เลยเคยไปเรียนเอาไว้ อาจารย์มนตรีนี้แหละ แนะนำให้ หา ผมก็เลยได้เรียนพินน้ำเต้าและกระจับปี่จากครูกลม นอกจากจะมีงานราชการเขอะแล้ว ผมก็ยังคิด จะเข้หากินด้วยนะ นี้นะ ราชประสงค์นี่แหล่งทำมาหากิน วิลลาฟลอรา มณียาโลตัสรูม โรงแรม เอราวัล พวกนี้ที่ทำมาหากิน คิดจะเข้แล้วก็ได้ดัง คราวนี้ที่เรียนต้องมีเรียนวิชาภาษาอังกฤษสอบ นัก คนครีไทยไม่ชอบหรือภาษาอังกฤษ ผมก็ไม่ชอบ วิธีสอบก็คือ เขียนชื่อ เขียนวิชา พอหมดเวลาก็ส่ง กระดาษเปล่า อาจารย์สอนภาษาอังกฤษก็โกรธมาก แล้วก็ให้ 0 แต่สมัยนั้นเรียนรวมทั้งหมด เอาทุกวิชา มารวมกัน ถ้าผ่าน 50 ถือว่าผ่าน พอเอาทุกวิชามารวมกัน ผมคะแนนปฏิบัติเต็มอยู่แล้วทฤษฎีและวิชาที่ เป็นคนครีผมเต็มหมด ผมจะ ไปกลัวอะไร ปล่อยตกบ้างก็ได้ ไซ้ไหม เนี่ยแหละเด็ก ๆ ที่กวน โทสะครู ใน การทำแบบนี้ มันกวน โมโหครู เพราะไม่ใส่ใจในวิชาของเขา แล้วเขาก็ทำอะไรไม่ได้ ทั้งๆที่เขาห่วงใย ลูกศิษย์ ชื่ออาจารย์ศิริพันธ์ โกรธผมมาก พอมาสมัยนี้ เจอลูกศิษย์วัยรุ่น ผมก็ยกให้เหมือนกัน แต่ต้อง ไม่ประพฤติผิดศีลนะ เช่น ขี้ขโมยหรือคิดยา เล่นการพนัน”

ผศ.ปรกรณ์ เล่าถึงความหลังที่มีจุดหักเหที่เกือบจะเลิกเล่นดนตรีไทยว่า “ ตอนหลังผมหนีไป เล่นดนตรีสากลเพราะมีเหตุหลายเรื่องที่ทำให้ผมเสียใจมากวัยรุ่นนั้นก็เลยหันเห ไปเล่นดนตรีสากล ผม เล่นคีย์บอร์ด ตีกลอง แล้วก็ป็นนักร้องด้วย รวมตัวกันกับเพื่อนๆรุ่นน้องที่เป็นคนครีสากล ซึ่งสาเหตุ หนึ่งที่เป็นปัจจัยทำให้ผมหันเหออกจากคนครีไทยก็คือ ท่านอธิบดี ธนิต อยู่โพธิ์ ได้ทำการคัดตัวนัก คนครีไปบรรเลงเพลงเดี่ยว ลาวแพน ประกอบรำฟ้อนแพน ที่ประเทศญี่ปุ่น สมัยนั้นผมเนี่ยถือว่า “จัด” ที่สุดแล้ว เคนมากเลย ถ้าเป็นจะเข้ไม่ต้องมาพูดถึง คิดว่าอย่างไรก็ต้องเป็นตัวเองที่ได้ถูกคัดเลือกไป แต่ พอก่อนไปจะต้องมีการซ้อมก่อน 2 อาทิตย์ ผลก็ออกมาว่าเป็นชื่อคนอื่นที่ได้ไป ไม่ใช่ผม เป็นผู้หญิง ด้วยความที่เป็นศิลปินนะ อ่อน ไหวมาก เสียใจกับการที่ไม่ได้รับเลือกไป โห้... ผมอยู่เป็นคน ได้ก็บุญ แล้ว ครูประสิทธิ์ (ครูประสิทธิ์ ถาวร) มาพูดกับผม คงจะกลัวว่า ผมจะเสียใจหรือเปล่าก็ไม่รู้แหละว่า “เขา จะเอาผู้หญิง เธอมันเป็นผู้ชาย” ผมนี่ก็ว่า เอ๊ะ นี่เราเดินทางผิคนี่หว่าเนี่ย เราเป็นผู้ชายมาเล่นทำไมจะเข้ เนี่ย หยุคเลขครับ คิดจะเลิกเล่นเลขคนครีไทย เพราะคิดว่า “ผิดทาง” พอถึงเวลาเรียนปฏิบัติ ผมก็ไม่ลง ไม่เรียนแล้วห้องเครื่องสาย เพราะเขาให้ผู้หญิงไม่ใช่ผู้ชายอย่างผม ไปเรียนแล้วออกไปเที่ยว ตาม ร้านอาหารแถวท่าพระจันทร์ กลางคืนก็ไปทำงาน ได้เงินมาก็ใช้จ่ายอย่างไม่รู้จักคิด ในช่วงนั้นเสียใจ มาก ครูทองดีเดินตามถึงห้อง พอครูมาผมก็หลบข้าง หนีบ้าง ผมจึงรักครูมาก เพราะครูคอยตามดูแลผม ห่วงใยผมมาโดยตลอด แต่ผมกลัวครูทองดีนะจึง ไม่อยากพบครู ไม่อยากพูดด้วย เป็นสภาพนี้อยู่นาน มาก ผมตั้งวงคนครีสากล String เล่นคีย์บอร์ดเบ๊ปเดี่ยวก็เป็นเลข สมัยช่วง ยุคสี่เต่าทองชาโดว์กำลังดัง มี เบส กีตาร์ กีตาร์บอร์ด กลอง เล่น 4 ชิ้น พอตอนหลังรัฐบาลประกาศห้ามเล่น 4 ชิ้น ถ้าจะเล่นต้อง

เล่น 5 ชิ้น ก็ต้องเพิ่ม คีย์บอร์ดเข้าไปด้วย เพราะโดนว่านักการเมืองไปรับเงินสยามกลการ ถ้าตั้งวงก็ ต้องมีคีย์บอร์ดเล่นด้วย ถ้าไม่มีคีย์บอร์ดเล่น คำรวจจับ ยุคนั้นพอดีเลย วงผมก็เลยต้องมีคีย์บอร์ด แล้ว ผมก็เล่นคีย์บอร์ดเลย แต่เล่นแค่ซ้อมกันนะ ยังไม่ได้ทันออกไปหาเงิน นอกจาก นำไปปอออกงานช่วยงาน กันเอง ตั้งอยู่ประมาณ 2 ปี ซ้อมกันอยู่ในบ้านนั่นแหละ เครื่องดนตรีสากลผมเป็นคนซื้อทั้งหมด พ่อผม เยี่ยมมากเลย ให้ทุกอย่าง เห็นผมสนใจก็ซื้อให้ พ่อผมชอบหมอลำ เอาดวงของลูกทุกคน ไปผูกดวงดู ทั้งหมด ของผมเนี่ย หมอลำอยู่แถวบางลำพู (ผมจำชื่อไม่ได้) ได้บอกพ่อว่า ดวงผมต้องเป็น “ศิลปิน” เพราะฉะนั้นผมจะเล่นดนตรีสากลพ่อก็ซื้อเครื่องให้ เห็นว่าผมไม่เอาแล้วดนตรีไทย พ่อเชื่อหมอลำมาก แต่ก็ได้ไม่ได้ใช้ดนตรีสากลประกอบอาชีพเลยนะ แคร่วมวงกันซ้อมอยู่เฉยๆ เตรียมจะหางานทำแถวถนน เพชรบุรีตัดใหม่ สมัยนั้นกำลังรุ่งเรื่องตั้งใจจะไปทำงานกับเพื่อนที่เป็นอาชีพหลายคนเช่น ลูกชายครู สมาน กาญจนผลิน เพื่อนซี้ผมเขาก็เล่นเป็นมืออาชีพอยู่ ดวงผมเด่นทางนักร้อง ร้องเพลงไทยในสากล ของสุเทพ เพลงของสุนทราภรณ์ ผมมีความสามารถทางนักร้อง นอกจากนั้นผมยังสามารถร้องเพลง สากลได้ด้วย สมัยนั้นเพลงดังคือเพลง Put your hand on my shoulder เอ เนื่อมาแล้วท่องจำ ไว้ในสมอง ร้องเพลงได้ทั้งไทยและฝรั่ง ตอนนั้นไม่รู้หรอกว่ามันแปลว่าอะไร มารู้เอาตอนหลังนี้แหละว่า เอาหัวมา ชบไหลฉันนะ ร้องมาตั้งนาน” ผศ.ปกรณ หัวเราะจำตัวเองที่เพิ่งจะเข้าใจความหมายของเพลงที่ตน ชอบร้องจากนั้นจึงเล่าเรื่องที่หันเหออกจากดนตรีไทยต่อว่า “ตอนนั้นผมก็เลิกแล้วดนตรีไทย จนใน ที่สุด เราก็เห็นว่าใครๆก็ไม่ได้สนับสนุนเราจริงจึงนักรกที่มาเล่นดนตรีสากล เพียงแต่ไม่คัดค้าน เท่านั้น เพราะจะเอางไปทำงานก็ไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด มันมีระบบที่ซับซ้อนกว่าจะเข้าไปทำงานได้ เรื่องราวมันยุ่งมาก ตั้งวงมีขึ้นตอนมากมาย มีการนำเสนอเพลง มีคนปรับวง ตอนนั้น ไปอยู่ที่บ้านเช่า ซึ่ง พ่อให้คนอื่นเช่าอยู่ พ่อคนเช่าย้ายออก ก็เลยเข้าไปอยู่ซ้อมดนตรี เพื่อนบ้านก็มาฟังพ่อ แม่ ว่าลูกไปทำ เสียงดัง พ่อซ้อมกันก็มีค่าใช้จ่าย ค่าอาหารต่างๆ ค่านี้ ค่าไฟ ตอนหลังแม่ผมบอกว่าให้เลิกเถอะ พ่อไป เรียนก็ไม่เข้าเรียน เรียนเฉพาะวิชาพื้นฐาน เพราะเขาเขีคเวลาเรียน พ่อวิชาปฏิบัติก็ไม่เข้าเรียน ด้วย ความคิดที่ว่า จะไปเรียนทำไม วิชาจะเข้ ผู้หญิงเขาเรียนกัน ครูทองดีก็ตามผมก็หนี ผมถึง ได้รักครูมาก ครูทองดีกรอกคะแนนปฏิบัติให้ผมผ่านคะแนนร้อยเต็ม โดยไม่มีใครกล้าคัดค้าน เพราะ ในความจริงผม ทำได้อยู่แล้ว ะสูงจนได้”

ผศ.ปกรณ เล่าถึงภูมิหลังอย่างประทับใจ และภาคภูมิใจ ขณะนั้นเป็นเวลาใกล้ค่ำมากจนมืด แล้ว ผู้วิจัยจึงเรียนถามผศ.ปกรณว่า พรุ่งนี้เย็นจะมาสัมภาษณ์ต่อได้หรือไม่ แต่ผศ.ปกรณ ตอบว่า “ไม่เป็นไรคุยต่อไปได้เราว่าง ลูกๆก็โตกันหมดแล้ว ไม่ต้องห่วงอยากถามอะไรอีกว่ามา” ผู้วิจัยจึง ได้ กล่าวขอบคุณ ผศ.ปกรณ แล้วดำเนินการสัมภาษณ์ต่อว่า หลังจากที่เรียนจบแล้วได้ทำอะไรผศ.ปกรณ พูดว่าชีวิตหลังจากเรียนจบที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ แล้วว่า “พอจบจากวิทยาลัย ผมก็มาสอบที่กองการสังคีต และที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ ซึ่งเปิดรับสมัครสอบพร้อมๆกัน สอบติดทั้งสองที่” ผู้วิจัยสอบถามว่า “อาจารย์ เลือกที่ไหนคะ” ผศ.ปกรณตอบว่า “ความจริงไม่ได้เลือก พ่อหลวงกับครูทองดีก็ให้เหตุผลว่า อยู่ วิทยาลัยจะได้ช่วยกันสอนอยู่กองการสังคีต เคี้ยวก็ล้มหมด ผมก็เลยเลือกที่วิทยาลัยนาฏศิลป์เป็น

สถานที่ทำงาน อันที่จริงก็คือ ผูกพันกับครูทองดี จะได้ช่วยครูสอนเพราะตอนนั้นครูทองดีมีอายุมากแล้ว ผู้วิจัยซักถามถึงการได้มีโอกาสต่อเพลงกับครูละเมียด ผศ.ปกรณจึงเล่าให้ฟังว่า “ตอนที่เรียนอยู่พัฒนศิลป์ ประมาณชั้นกลาง ตอนนั้นครูละเมียดปลดเกษียณจากกองการสังคีต ทางวิทยาลัยนาฏศิลป์ ได้เชิญมาเป็นอาจารย์พิเศษ ผมจึงมีโอกาสได้เรียนจะเข้ากับครูละเมียด ต่อเพลงกับครูละเมียดเนี่ย ผมต่อแต่เพลงใหญ่ๆทั้งนั้น เพลงเขมรราชบุรี เพลงเชิดจีน แล้วก็เพลงทยอยต่างๆ นอกจากนั้นผมยังได้มีโอกาสต่อเพลงกับครูพริ้ง กาญจนผลิน ต่อสารพัดเพลงแปลกๆทั้งนั้นเช่นเพลงสามแฉ่ม แล้วก็ชุดเพลงจีนซึ่งผมเสียดายมากเพราะว่าเพลงสามแฉ่ม นั้นผมจดโน้ตไว้ แต่ชุดเพลงจีนผมเห็นจิรพลเพื่อนผมเขาจดไว้ผมก็เลยไม่ได้จด จิรพลเขาย้ายบ้านบ่อยทุกวันนี้ไม่รู้จะไปเก็บไว้ที่ไหน “หาย” ไปหมดแล้วเสียดาย เขาก็เสียดาย ซึ่งไม่มีใครได้ไว้เลย ครูพริ้งบอกว่าครูผูกไว้เล่นหน้าโรงหนัง สมัยหนังเงียบพวกคุณไม่รู้จักหรือเกิดไม่ทัน ผมก็เกิดไม่ทัน เล่นที่โรงหนังพัฒนาการ โรงหนังแถวเขาวราช เล่นดนตรีหน้าโรงหนังเพื่อเรียกคนมาดูหนัง” ผศ.ปกรณ เล่าถึงวิธีการต่อเพลงกับครูว่า “เวลาต่อเพลงก็มีครูพริ้ง ครูเทียบ ครูละเมียด พ่อหลวงไพเราะๆ แล้วก็ผม จิรพล เขวงศักดิ์ ครูสีซอ ผมก็คิดจะเข้า ไม่ได้ต่อเพลงที่สามแล้วยังไม่ได้เนี่ย ครูเริ่มหงุดหงิดแล้ว พ่อหลวงเนี่ยวางซองเลขนะ ครูไม่คู่ไม่ว่าแต่จะแสดงอาการหงุดหงิดให้เห็น แล้วใครที่ว่าครูละเมียดคุณนะ ผมไม่เคยถูกครูละเมียดคุณเลย แต่จะเห็นอาการชัดเจนว่าหงุดหงิด แต่ครูจะรู้หรือเปล่านั้นไม่รู้ที่เราเกือบตายกว่าจะทำได้ ก็ต่อเพลงอย่างทยอยนอกอย่างเนี่ย” ผู้วิจัยถามว่า “อาจารย์ได้เรียนซอกับหลวงไพเราะเสียงซอหรือเปล่า” ผศ.ปกรณ ตอบว่า “เรื่องซอ ผมเป็นลูกศิษย์ประเภทล็กจ๋ามากกว่า และที่สำคัญผมจำหลักการสีซออยู่คล่องร้องในการแสดงต่างๆไว้ พ่อหลวงไปสีซอคล่องที่โรงละคร ผมไปนั่งอยู่ข้างหลัง ผมจำได้ตั้งแต่ลูกลองซอ แล้วก็เก็บทุกอย่างเท่าที่จะเก็บได้เพราะผมจดโน้ตเป็น จนกระทั่งต่อมาพ่อหลวงไม่ได้ลงโรงละครแล้ว ทางกรมศิลปากร มิงานก็ตามผมไปสีซอคล่องอยู่บ่อยๆ” ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับเรื่องสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลว่าเกี่ยวข้องกับอย่างไรกับวิทยาลัยนาฏศิลป์ ซึ่งผศ.ปกรณ เล่าให้ฟังว่า “สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลเปิดหลังจากที่ผมทำงานได้ประมาณสองปี แต่เดิมเราเรียกกันว่า สถาบันเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา เดิมที่กรมศิลปากร ไม่มีสิทธิ์ที่จะผลิตนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ทางวิทยาลัยนาฏศิลป์ก็เลยคิดขึ้นที่จะเปิดปริญญาตรีให้ได้ จึงไปสมทบกับสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลเพื่อขอเปิดการศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยให้นักเรียนที่เรียนจบชั้นสูง ซึ่งมีวุฒิเทียบเท่าอนุปริญญาและมีวุฒิเป็น ปม.ช นั้นไปศึกษาต่อที่สถาบันเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาอีกสองปี จบมาก็ได้วุฒิเป็นปริญญาตรี พอเทคโนโลยีฯเปิดผมก็เลยไปเรียนต่อ ผมเรียนอยู่ประมาณสามปีถึงจบเพราะตอนเรียนอยู่ แม่ผมตายผมเลยลาเรียนไปบวชอยู่หนึ่งพรรษา ตอนมาลงทะเบียนเรียนผมยังห่มผ้าเหลือง โกงหน้ามาลงทะเบียนเรียนอยู่เลย หลังจากนั้นก็สึกออกมาเรียน ผมทำงานไปเรียนไปด้วย เรียนตอนเย็นแล้วก็วันเสาร์ อาทิตย์ ตอนเรียนก่อนจบผมต้องทำ senior project คือ ทุกชั้นปีต้องจัดการแสดงผลงานที่โรงละครแห่งชาติเพื่อสรุปการจบปริญญาตรี ผมได้รับมอบหมายให้ทำเพลงระบำสร้างสรรค์ เป็นระบำที่คิดขึ้นมาใหม่ โดยปรึกษากับฝ่ายนาฏศิลป์ ผมทำเพลงระบำเก็บใบชา เพลงนี้ทำให้ผม “เกิด” เลขนะ พอผมจบปริญญาตรี ปีถัดมารุ่น

น้องได้ยื่นกิตติศัพท์ผม ก็เลยให้ผมช่วยแต่งเพลงให้ เขาทำระบำร้องบ่อสร้าง ระบำร่ม บ่อสร้าง ต้นกำแพง เชียงใหม่ เพลงนี้ก็คั้งนะ ผมไปเชียงใหม่ยังได้ยืนเขาเล่นกันอยู่ตามร้านอาหาร ถามว่าใครแต่งก็ไม่มีใครรู้ จนเพื่อนผมต้องบอกว่า นี่ไงคนแต่งเขานั่งอยู่นี่ แล้วเพลงร้องบ่อสร้างนี้ยังถูกบันทึกอยู่ใน “สมุดรวมเพลงภาคเหนือ” ของณรงค์ แต่เขาไม่รู้ว่าผมคนแต่ง แล้วก็เอาชื่อคนเขียนโน้ตไว้ข้างบน คนเลขนี้ก็เป็นคนแต่ง คลกดี” ผู้วิจัยซักถามเกี่ยวกับแนวคิดในการประพันธ์เพลงระบำเก็บใบชาและเพลงร้องบ่อสร้าง ผศ.ปกรณ์กล่าวว่า ผมประพันธ์ตามหลักการประพันธ์ แล้วก็ปรึกษากับฝ่ายทำว่าเราต้องการจะทำอะไร จะสื่ออะไร แล้วก็ต้องศึกษาธรรมชาติของพวกชาวเขา ความเป็นอยู่ของพวกเขา ผู้หญิงชาวเขาเนี่ยเขาจะกระโดดขึ้นกระโดดลงเขานะ มัวเดินไม่ทันกิน พอผมรู้เรื่องราวกลับมาอนคิดว่าจะประดิษฐ์ทำนองยังไง แล้วผมก็มีตัวอย่างเพลงชาวเขาเผ่าอีกที่อยู่เพลงหนึ่ง ก็ศึกษาสำนวนทำนองนั้น เดิมทีการแสดงชุดนี้ชื่อว่า “ชาวเขาเผ่าอีก้อ” นะ ผมศึกษาตัวอย่างเพลง แล้วนำประโยคเพลงนั้นมาขยายหาเสียงคกหาสำนวนมันแล้วแต่งทำนองขึ้นมาใหม่ให้เชื่อมกับสำนวนเดิม ใช้เวลาไม่นานเท่าไร ผมแต่งหน้าพระที่โบสถ์วังหน้านั้นแหละแล้วก็เอาสำเนียงและวิธีการขึ้นเพลงเชียงแสนของอาจารย์มนตรี ซึ่งฉายภาพของภาคเหนือ ผมก็เอามาปรับเป็นทำนองขึ้นของระบำเก็บใบชา เอาของอาจารย์มนตรี ประโยคขึ้นมาทั้งประโยคเลย จับมาดัดสำนวนใหม่ให้เป็นชาวเขา เอามาจั่วหัวเพื่อเป็นมงคล ทำสำนวนให้กระโดดๆ เพื่อให้เหมาะกับชาวเขา หลังจากนั้นก็เอาเพลงตัวอย่างของพวกอีก้อมาทำตามหลักวิธีการประพันธ์แล้วดัดลงเป็นชั้นเดียว คือทำให้มีสองชั้นแล้วออกชั้นเดียวซึ่งเพลงพื้นเมืองจะไม่มี การดัดลงเป็นชั้นเดียวหรือก ของผมดัดเพื่อให้มีลีลากระชับเหมาะกับลีลาการกระโดดแล้วทำทางเปลี่ยน ส่วนร้องบ่อสร้างนั้นก็มีการสร้างคล้ายๆกันแต่ช่วงชานันมีท่อนเดียวแล้วก็ดัดลงเป็นชั้นเดียวเลย ชั้นเดียวมีสองท่อนก็คือท่อนเดียวแต่ว่าเปลี่ยนเสียเที่ยวหนึ่ง ร้องบ่อสร้างคงไม่เท่ากับเก็บใบชา แต่ว่าในพื้นที่เมืองยังคงอยู่นะผมไปนั่งกินที่ร้านอาหารยังได้ยืนเขาเล่นเพลงผมเฉยเลย ผมภูมิใจนะขนาดนักดนตรีพื้นเมืองยังบอกว่าไม่รู้ใครแต่ง รู้แต่ว่าเป็นเพลงเก่า ภูมิใจน่าดูเลยที่ คนเหนือยอมรับว่าเป็นเพลงของภาคเหนือ” ผศ.ปกรณ์ อารมณ์ดีเล่าไปหัวเราะ ไปกลับความคลกระคนความภาคภูมิใจที่ท่านได้ทำเพลงขึ้นรับใช้สังคมภาคเหนือได้อย่างมั่นใจว่าเป็นสำนวนและสำเนียงภาคเหนืออย่างแน่นอน จากนั้น ผศ.ปกรณ์ จึงเล่าถึงการเข้ารับราชการครั้งแรกในชีวิตว่า “ผมรับราชการครั้งแรกตำแหน่งอาจารย์ชั้นตรี ได้รับเงินเดือนประมาณหนึ่งพันบาท เริ่มรับราชการเมื่อ 30 ตุลาคม พ.ศ.2515 ที่ วิทยาลัยนาฏศิลป์ แผนกวิทยาลัยนาฏศิลป์ กองศิลปศึกษา กรมศิลปากร ตอนนั้นมีงานเยอะมากทั้งในและต่างประเทศ ผมทำงานอยู่ที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ 11ปี มาลาออกเมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ.2528 แล้วก็มาอยู่ที่ศิลปกรรม จุฬาลงกรณ์ฯ แลละ ตอนนั้นดำรงตำแหน่งอาจารย์ 2 ระดับ 5 ได้เงินเดือน5465 บาท เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทบวงมหาวิทยาลัย ผมลาออกจากราชการมาไม่ได้ไอนมา มาทำงานอยู่ที่จุฬาลงกรณ์ฯ ก็ยังผูกพันกับเพื่อนๆที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ พอตกเย็นก็กลับไปวิทยาลัยนาฏศิลป์เป็น อย่างนี้อยู่นาน จนตอนหลังผมได้เรียนต่อในระดับปริญญาโท บริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประมาณ 28 พฤษภาคม พ.ศ. 2528 ก็มีเพื่อนใหม่ๆส่วนใหญ่มักเป็นพวก

ผู้บริหารก็เลยห่างจากเพื่อนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะไม่ค่อยมีเวลา ผมไม่ได้ลาเรียนใช้เวลาเรียนตอนเย็น กลางวันก็สอนตามปกติ ใช้เวลาบางส่วนไปเรียน จนมาพบอาจารย์พิชิต อาจารย์พิชิตสอนผมทุกอย่าง โดยเฉพาะเรื่องธรรมะ แล้วทุกวันนี้ผมมีความสุขและมีความเจริญรุ่งเรืองในหน้าที่การงานมาเป็นลำดับด้วยผมเชื่อในคำของอาจารย์พิชิต ผมทำงานไปตามระบบและระเบียบของมหาวิทยาลัยก็ได้เลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่งไปตามวาระและตามผลงาน ก็ไม่ได้ยึดติดกับอะไรแล้วทุกวันนี้ผมพอแล้ว” ผู้วิจัยถามถึงเรื่องธุรกิจแอมเวย์ที่ทราบว่า ศส.ปกรณ์ประสบความสำเร็จในระดับสูงสุดของการทำงานด้านธุรกิจของแอมเวย์คือระดับเพชร ศส.ปกรณ์อธิบายถึงเรื่องนี้ว่า “ เรื่องแอมเวย์นั้นผมได้แนวคิดมาจากเพื่อนที่เรียนคณะบริหารด้วยกัน ผมก็เห็นว่าแผนการตลาดมันดีก็เลยลองช่วยกันทำสองคนกับภรรยา พอเลิกงานจากมหาวิทยาลัย ผมกับภรรยาก็ช่วยกันจัดสัมมนาที่ศูนย์ ก็ทุ่มเททำงานกันจนประสบความสำเร็จ ใช้เวลาหลังเลิกงานนั้นแหละ พอมาระยะหลังๆผมมีงานราชการมากขึ้น ผมเลยเลิกทำให้ภรรยาผมเขาทำคนเดียว” ศส.ปกรณ์เล่าเรื่องประวัติส่วนตัวเกี่ยวกับเรื่องต่างๆทั้งในชีวิตวัยเยาว์ ชีวิตวัยเรียนตลอดจนชีวิตการทำงานอย่างเป็นกันเอง ผู้วิจัยจึงซักถามต่อถึงเรื่องชีวิตครอบครัวของ ศส.ปกรณ์ ซึ่ง ศส.ปกรณ์ ได้เล่าเรื่องชีวิตครอบครัวของท่านว่า “ผมแต่งงานตั้งแต่อายุ 23 ปี พอเรียนจบชั้นสูง 2 แล้วเข้าทำงานได้ 1 ปี ผมก็แต่งงาน แต่งกับลูกสาวหม่อมเจ้า ภรรยาผมเลยได้เป็นหม่อมราชวงศ์ ภรรยาผมชื่อ หม่อมราชวงศ์รัตนวดี ชมพูนุท ผมมีลูก 2 คน คนแรกเป็นลูกสาว คนที่สองเป็นลูกชาย ลูกสาวผมตอนนี้อายุ 28 ปีแล้ว ลูกสาวผมสวยด้วยนะเดิมเขาชื่อ ฉันทนี ชื่อเล่นว่า จันท์เจ้า ตอนหลังอาจารย์พิชิตให้ใช้ชื่อเล่นแทนชื่อจริง ก็เลยชื่อจริงว่า จันท์เจ้า ตอนนี้เขากำลังเรียนปริญญาโท ภาคนอกเวลาอยู่ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แล้วก็กำลังทำงานที่กระทรวงสาธารณสุข ส่วนลูกชายผมชื่อ กฤษกร ชื่อเล่นว่า ตี้ก ตอนนี้อายุ 26 ปี ตอนนี้ก็กำลังเรียนปริญญาโทภาคนอกเวลา บริหารเทคโนโลยี ของวิทยาลัยนวัตกรรมอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แล้วก็ทำงานที่กระทรวงวิทยาศาสตร์ ผมโชคดี มีลูกดี ลูกผมเนียบเลย เรียนก็เก่ง ดีกว่าผมอีก มีศีลธรรมด้วย” ผู้วิจัยสอบถามถึงวิธีการดูแลลูกว่าท่านมีวิธีการดูแลลูกอย่างไร ศส.ปกรณ์ เล่าด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่น มั่นคงว่า “ผมรักเขา เราเป็นเพื่อนกัน เข้าใจกัน ลูกๆก็เข้าใจผม ผมก็เข้าใจลูก เราตั้งชื่อพวกเขาว่า คณะสามสุร เพราะเราเกิดวันสุรด้วยจ้า ส่วนภรรยาผมเกิดวันพุธ ลูกๆผมนะ จะไปกินข้าว จะไปดูหนัง แทนที่จะไปกับเพื่อนๆเขากลับโทรมาหาผม ชวนพ่อไปกินข้าวด้วย ชวนพ่อไปดูหนังด้วย พวกเขายังไม่มียา ลูกสาวผมสวยด้วยนะลูกชายก็หล่อ เขาเรียนมากก็เลยทำให้ไม่มีเวลาไปสนใจเรื่องอื่น บางครั้งที่เราว่างๆเราก็ชวนกันไปดูหนังทั้งครอบครัว ผมแต่งงานแล้วก็อยู่ที่บ้านพ่อผมที่นั่นท่าตลอด ผมเหมือนพ่อผม ผมเชื่อเรื่องดวง อาจารย์พิชิตดูดวงลูกผมว่าลูกผมจะประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานเป็นอย่างดี แล้วก็จะมีทรัพย์ ลูกผมเป็นไปตามดวงทั้งคู่เลย เขาสนใจดนตรีบ้างเล่นได้ จันท์เจ้าคิดจะเข้าได้ ตี้กก็สีซอด้วงได้ เขาภูมิใจนะที่มีพ่อเป็นศิลปิน เขาไม่ปฏิเสธดนตรีไทย เวลาที่ผมสอนลูกผมจะสอนโดยให้เขาได้ดูตัวอย่างจากคนอื่นพร้อมกับให้คำแนะนำแล้วเราก็นำกรณีตัวอย่างนั้นมาร่วมกันวิเคราะห์ตามสถานการณ์ที่เห็น แล้วก็สรุปกันว่าเราควรจะทำอะไร อย่างไร ทำให้ลูกผม

รู้จักคิด แล้วก็คิดเป็น”ผู้วิจัยฟังเรื่องราวของครอบครัวที่อบอุ่นของ ผศ.ปกรณ์ ที่ท่านได้เล่าให้ฟังด้วยความภาคภูมิใจจนค่ำ ตอนนั้นเวลาประมาณ 20.30 น. แต่ยังมีนิสิต นักศึกษาที่นั่งทำงานอยู่หลายคน โดยเฉพาะที่บริเวณใต้ตึกบรม ด้วยเห็นเวลาสมควรและรบกวน ผศ.ปกรณ์มาเป็นเวลานานแล้ว ผู้วิจัยจึงได้กราบขอพระคุณในความกรุณาที่ท่านได้ให้คำสัมภาษณ์ในเรื่องชีวิตส่วนตัวของท่านอย่างครบถ้วนในทุกด้าน และขออนุญาตลากลับบ้าน ก่อนกลับบ้าน ผศ.ปกรณ์ยังได้เสนอเรื่องที่คุณวิจัยยังต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับผลงาน ก็ให้ไปศึกษาได้ที่ฝ่ายบุคคลของคณะศิลปกรรมฯ ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณแล้วจึงลากลับบ้าน

วันต่อมาผู้วิจัยก็ได้มาติดต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับผลงานทางราชการของ ผศ.ปกรณ์ ว่ามีผลงานที่เกี่ยวข้องกับดนตรีไทยอะไรบ้าง ซึ่งได้รับความอนุเคราะห์และความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่เป็นอย่างดีในความสะดวกที่จะค้นหาข้อมูล จึงพอสรุปผลงานของ ผศ.ปกรณ์ ได้ดังนี้

ผลงานและงานที่เกี่ยวข้องทางด้านดนตรีไทย

ผศ.ปกรณ์ รอดช้างเผื่อน มีผลงานทางด้านดนตรีไทยไว้มากมาย ซึ่งมีผลงานตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันพอสรุปได้ดังนี้

1. การประพันธ์เพลง “ระบำเก็บใบชา” ซึ่งเป็นงานปริญาานิพนธ์ เมื่อครั้งที่เรียนอยู่ที่วิทยาลัยนาฏศิลป์โดยได้แรงบันดาลใจมาจากการฟังเพลงสั้นๆ เพลงหนึ่งที่มีท่วงทำนองวนไปวนมา และได้หลักการการประพันธ์เพลงมาจาก “ครูเฉลิม บัวทั่ง” นอกจากนั้นยังได้ปรึกษาฝ่ายละคร กับ แม่นพรัตน์ หวังในธรรม และอาจารย์รัตติยะ ในการออกแบบทำรำอีกด้วย
2. ได้รับเกียรติให้เดินทางไปร่วมเผยแพร่วัฒนธรรมไทย ณ ประเทศเกาหลี ประเทศอเมริกา ประเทศญี่ปุ่น และประเทศในแถบยุโรป
3. ได้รับเกียรติเป็น อาจารย์ที่ปรึกษางานวิทยานิพนธ์ ของนักศึกษาปริญญาโท ของมหาวิทยาลัย มหิดล
4. เป็นอาจารย์สอนดนตรีให้แก่โรงเรียนแถวๆ เขตยานนาวา ซึ่งเป็นของสมาคมชาวคริสต์ที่นำเด็กๆ คือโอกาสในสัปดาห์มาสอนหนังสือ และกิจกรรมต่าง ควบคู่ไปกับการอบรมสั่งสอนในด้านศาสนา
5. เป็นอาจารย์สอน คุณวิไล ราชเลขาส่วนพระองค์สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี ภรรยาของคุณพจน์ สนิทวงศ์ ณ อยุธยา
6. เป็นนักดนตรีประจำวงดนตรี คณะ “เสริมมิตรบรรเลง”
7. เป็นนักดนตรีอัคราการวิทยุ ณ สถานีวิทยุศึกษา และ สถานีวิทยุทุ่งมหาเมฆ

8. เป็นกรรมการตัดสินการประกวดจะเข้ งานประชุมสัมมนาผู้นำชุมชนในงาน
สาธารณสุขมูลฐาน ณ มหาวิทยาลัยมหิดล ตำบลศาลายา จังหวัดนครปฐม ระหว่างวันที่ 21 – 25
ตุลาคม พ.ศ. 2528
9. เป็นกรรมการตัดสินการประกวดดนตรีไทยประเภทวงเครื่องสายผสมเครื่องคู่และวงปี
พาทย์ไม้นวมเครื่องคู่ของนักเรียนมัธยมศึกษาใน 14 จังหวัดภาคใต้ จัดโดยมหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ สงขลา ในงานส่งเสริมดนตรีไทยภาคใต้ ครั้งที่ 8 ระหว่างวันที่ 7 - 9 มกราคม พ.ศ.2531
10. ได้รับเชิญประชุม โครงการศิลปการแสดง รุ่นที่ 2 ระหว่างวันที่ 10 มีนาคม พ.ศ. 2531 ณ.
ห้องประชุมชั้น 4 อาคารนิทรรศการและบริการทางการศึกษา ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย ของ
ฝ่ายศิลปการแสดง ศูนย์วัฒนธรรม กรมศิลปากร
11. ร่วมงานมหกรรมเดี่ยวเพลงไทยชัยมงคล ซึ่งจัดโดย มหาวิทยาลัย มหิดล กรมศิลปากร
และสมาคมนักแต่งเพลงแห่งประเทศไทย ณ โรงละครแห่งชาติ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ 31 มีนาคม
พ.ศ. 2531
12. เป็นผู้แทนไทยไปร่วมโครงการ First Asean Composers Forum on Traditional music
ณ.ประเทศฟิลิปปินส์ ตั้งแต่วันที่ 24 มีนาคมถึงวันที่ 14 เมษายน พ.ศ.2532
13. ได้รับคำสั่งแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการดำเนินงาน โครงการการฝึกอบรมดนตรีไทย
ของคุรุสภาเมื่อวันที่ 3 กันยายน พ.ศ.2532
14. เป็นกรรมการตัดสินการประกวดดนตรีไทย ประลองเพลงประเลงมโหรีครั้งที่ 4 เมื่อ
วันที่ 4 ตุลาคม พ.ศ.2532 ณ.ศูนย์สังคีตศิลป์ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด
15. ได้รับเชิญตัดสินการประกวดบรรเลงเดี่ยวเครื่องดนตรีรอบแรก โดยการฟังเทป
บันทึกเสียง ในวันจันทร์ที่ 13 พฤศจิกายน พ.ศ. 2532 ณ.ห้องประชุมชั้น 3 ศูนย์สังคีตศิลป์ ธนาคาร
กรุงเทพ จำกัด โดยสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ
16. ร่วมบรรเลงเพลง “โหมโรงมหาฤกษ์” ในวันพุธที่ 10 มกราคม พ.ศ. 2533 ในงานครุ
ศาสตร์คอนเสิร์ต ครั้งที่ 11 ณ. หอประชุมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยของภาควิชาสารัตถศึกษา คณะ
ครุศาสตร์ ในโอกาสนี้คณะครุศาสตร์ได้กราบบังคมทูลสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา สยามบรมราช
กุมารีเสด็จเป็นองค์ประธานและทรงร่วมบรรเลงเพลงโหมโรงมหาฤกษ์กับคณาจารย์ผู้สอนดนตรี
และคณาจารย์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
17. เป็นกรรมการตัดสินการประกวดดนตรีไทย ประลองเพลงประเลงมโหรี ครั้งที่ 5 ใน
วันที่ 5 – 6 พฤศจิกายน พ.ศ. 2533 ณ. ศูนย์สังคีตศิลป์ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขาผ่านฟ้า
18. เป็นผู้ร่วมวิจัยโครงการวิจัย “ความคิดและภูมิปัญญาไทย” แบ่งการศึกษาออกเป็น 7 ชุด
สำหรับชุดความคิดและภูมิปัญญาไทยในด้านดุริยางคศิลป์ ซึ่งรองศาสตราจารย์อรรณพ บรรจง
ศิลป์ เป็นผู้วิจัยหลัก จัดโดยสถานบันไทยศึกษา ฝ่ายวิชาการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตุลาคม 2532
- เมษายน 2533

19. ได้รับเชิญเป็นวิทยากร อภิปรายในหัวข้อ “แนวทางการสอนดนตรีไทยในอนาคต”ของภาควิชาศิลปนิเทศ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วันที่ 29 สิงหาคม พ.ศ. 2533 ณ ห้องประชุมตึกภาควิชาศิลปนิเทศ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน

20. ได้รับตำแหน่งเป็นหัวหน้าสาขาวิชาดุริยางค์ไทย เพื่อทำหน้าที่บริหารและจัดหลักสูตรการเรียนการสอนสาขาวิชาอื่นๆตามที่คณบดีมอบหมาย ณ วันที่ 7 มิถุนายน พ.ศ.2534

21. ได้รับเลื่อนระดับตำแหน่งข้าราชการจาก อาจารย์ ระดับ 6 ภาควิชาดุริยางค์ศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ เป็นอาจารย์ระดับ 7 ภาควิชาดุริยางค์ศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ ณ.วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ.2534

22. เป็นกรรมการตัดสินการประกวดดนตรีไทย ประเภทการบรรเลงวงมโหรีรอบแรก โดยสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติร่วมกับศูนย์สังคีตศิลป์ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด. ในโครงการส่งเสริมกิจกรรมดนตรีไทย จัดการประกวดดนตรีไทยสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษา รายการประลองเพลงประเลงมโหรี ครั้งที่ 6 ในเดือนเมษายน 2534 – มกราคม 2535

23. ได้รับแต่งตั้งเป็นอนุกรรมการจัดทำเกณฑ์ประเมินการบรรเลงเครื่องดนตรีไทยด้าน จะเข้ ตามคำสั่งที่ ทม0301/2711 ลงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2536

24. เป็นอนุกรรมการและร่วมประชุมในคณะอนุกรรมการศึกษาเกณฑ์มาตรฐาน การสอบเข้าศึกษา สาขาคณตรีไทยในสถานบันอุดมศึกษา ลงวันที่ 23 มีนาคม พ.ศ. 2536

25. เข้าร่วมประชุมสัมมนาทางวิชาการ โดยเป็นอนุกรรมการในโครงการส่งเสริมการดนตรีไทยของทบวงมหาวิทยาลัย เข้าร่วมประชุมสัมมนาทางวิชาการเรื่อง “ การพัฒนาวิชาการดนตรีไทย การพิจารณาร่างเกณฑ์การประเมินการบรรเลงเครื่องดนตรีไทยวงปีพาทย์และเครื่องหนัง ครั้งที่ 4 ณ. ทบวงมหาวิทยาลัย ระหว่างวันที่ 26-27 กรกฎาคม พ.ศ.2536

26. เป็นกรรมการตัดสินการแข่งขันการบรรเลงเดี่ยวขิม จะเข้ ซอด้วงและซออู้ ระดับปริญญาตรีและระดับมัธยมศึกษาในวันที่ 5 14 และ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2537 ณ. มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

27. ได้รับเชิญเป็นวิทยากรในการประชุมสัมมนาทางวิชาการเรื่อง “การพัฒนามาตรฐานผลิตเครื่องดนตรีไทย” ณ. ห้องประชุมศูนย์สารสนเทศ ทบวงมหาวิทยาลัย วันที่ 22 -23 มิถุนายน 2538

28. ได้รับเชิญเป็นกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ นางปดมา เอี่ยมสอาด นักศึกษาหลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชาวัฒนธรรมศึกษา สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบทมหาวิทยาลัยมหิดล ตามคำสั่งที่ 1803/2537 ลงวันที่ 5 มกราคม พ.ศ. 2537 เรื่อง “กระจัดปี: การศึกษาด้านวัฒนธรรมและอัตลักษณ์ทางดนตรี”

29. เข้าร่วมสัมมนานาฏศิลป์และดนตรีแบบมาตรฐานโดยสถาบันนาฏดุริยางคศิลป์ ร่วมกับสถานเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐอินเดียนีเดียประจำประเทศไทย วันที่ 28 – 29 พฤษภาคม พ.ศ. 2539 ณ โรงละครแห่งชาติ(โรงเล็ก) กรุงเทพฯ

30. เชิญร่วมบรรเลงดนตรีไทยในงานเชิดชูเกียรติผู้มีผลงานดีเด่นทางวัฒนธรรมประจำปี พ.ศ. 2538 ณ ห้องประชุมชั้น 6 อาคารเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ในวันที่ 21 สิงหาคม พ.ศ. 2539

31. ได้รับเชิญจากชมรมดนตรีไทยประจำสหราชอาณาจักรให้ไปเป็นวิทยากรอบรมเชิงปฏิบัติการทางด้านดนตรีไทย ณ. ประเทศอังกฤษ วันที่ 10 – 12 กรกฎาคม พ.ศ. 2540

32. เข้าร่วมประชุมที่กรุงManila ประเทศ Philippines ณ University of Philipines collage of music เมื่อ วันที่ 27 มีนาคม ถึง 16 เมษายน ค.ศ. 1998

33. ได้รับเชิญเป็นกรรมการตัดสินการประกวดดนตรีไทย ระดับมัธยมศึกษา ในงานส่งเสริมดนตรีไทยภาคใต้ ครั้งที่ 14 ณ. มหาวิทยาลัยทักษิณ ระหว่างวันที่ 4-5 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2543

34. ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าสาขาวิชาดุริยางคศิลป์ไทย ภาควิชาดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ เมื่อวันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2544

35. ได้รับเชิญจากThe Rafipeer Theatre Workshopให้ไปควบคุมการแสดงดนตรีไทยในงาน 2 nd World Music Festival Pakistan ณ.ประเทศปากีสถานวันที่ 10 – 20 มีนาคม พ.ศ.2544 ได้รับเชิญเป็นผู้ฝึกสอนนักดนตรีไทยในการเข้าค่ายฝึกอบรมในโครงการ

36. วงดุริยางค์ไทยเยาวชนแห่งชาติ จัดโดยสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อคัดเลือกเยาวชนที่มีฝีมือด้านดนตรีไทยมาเข้าค่ายเพิ่มเติมความรู้ ทักษะ และเทคนิคในการบรรเลงดนตรีไทยจากศิลปินแห่งชาติและผู้เชี่ยวชาญ เชิญเป็นผู้ควบคุมและปรับวงเครื่องสาย ในการเข้าค่ายฝึกอบรม 2 -13 พฤษภาคม พ.ศ. 2545 ณ. สถาบันราชภัฏพระนคร ถนนแจ้งวัฒนะ เขตบางเขน กรุงเทพฯ

37. ได้รับเชิญเป็นวิทยากรอบรมตามกิจกรรมเชิดชูครูแผ่นดินศิลปินแห่งชาติ ในงานมหกรรมวัฒนธรรมแห่งชาติครั้งที่ 17 วันที่ 20 -26 มกราคม พ.ศ. 2546 ณ. สวนสาธารณะหนองดิน อำเภอมือง จังหวัดหนองคาย

38. เชิญเป็นวิทยากรประพันธ์เพลงและปรับวงดนตรีไทย ในโครงการประดิษฐ์ชุดการแสดงระบำโบราณคดีจีนเสน เพื่อเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมในรูปแบบของการแสดง ด.จีนเสน อ.ดาลี จ. นครสวรรค์ เมื่อวันที่ 4 - 5 กุมภาพันธ์ ณ.สำนักศิลปวัฒนธรรม สถาบันราชภัฏ นครสวรรค์

39. ได้รับเชิญจาก University of New Zealand และ Victoria University at Wellington ประเทศนิวซีแลนด์ ให้ไปเผยแพร่วัฒนธรรมดนตรีในมหาวิทยาลัยและเจรจาเพื่อแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมดนตรีระหว่างมหาวิทยาลัยต่อไปในอนาคตในวันที่ 29 พฤษภาคม พ.ศ.2548 ถึง วันที่ 5 มิถุนายน พ.ศ. 2548 ประเทศนิวซีแลนด์

40. ได้รับเชิญจาก FEST – Festival ไปประชุมดูงานและเผยแพร่วัฒนธรรมดนตรีไทยเพื่อแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างมหาวิทยาลัยต่อไปในอนาคต ณ. ประเทศอิตาลี วันที่ 14 - 21 มิถุนายน พ.ศ.2548.

41. ร่วมแสดงงาน Rainforest World Music Festival เพื่อเผยแพร่และแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม ณ. ประเทศมาเลเซีย เกาะ บอร์เนียววันที่ 6 – 11 กรกฎาคม พ.ศ. 2548

42. ไปปฏิบัติงานวิจัยโครงการวัฒนธรรมดนตรีไทย 5 ภาค ณ. จังหวัดกาฬสินธุ์ วันที่ 7 -11 กันยายน พ.ศ.2548

43. โครงการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมดนตรีระหว่างสาขาดุริยางคศิลป์ไทยกับ Chinese University of Hongkong และ University of Hongkong ประเทศฮ่องกง วันที่ 21 - 25 กันยายน พ.ศ. 2547

44. แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมไทยกับ University of Hongkong ณ. ประเทศฮ่องกง วันที่ 24 – 28 กันยายน พ.ศ. 2548

ปัจจุบัน ผศ.ปกรณ์ รอดช้างเผื่อน เป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ ระดับ 8 ในตำแหน่ง หัวหน้าภาควิชาดุริยางคศิลป์